

EL CANGUR FA 25 ANYS!

Quan la Maria em va demanar que escrivís per a la revista Potipoti (que tornava a sortir per celebrar el 25è aniversari del naixement del centre) sobre els meus anys a l'escola, moltes imatges, paraules i records van venir al meu cap, però damunt de totes elles hi havia una sensació que sobresortia: il·lusió.

Jo vaig entrar a treballar a l'escola, en un moment que es renovava pràcticament tot l'equip, d'això ara ja fa 20 anys. El nostre era un equip jove, en edat i experiència. Moltes de nosaltres no havíem treballat mai amb nens. Conscients d'aquesta mancança la suplíem amb molta il·lusió, ganes d'aprendre i moltes, moltes hores de feina. Qualsevol proposta: de festa, d'ambientació, de treball amb els nens i nenes ens engrescava i ens feia entrar en una dinàmica alegre i de gran moviment.

No en sabíem gaire ni de pedagogia, ni de programacions. Sabíem de jugar, cantar, estimar,... coneixíem que els hàbits són molt importants i que perquè els infants tinguin un desenvolupament s'han de créixer en un clima d'afecte, s'han de sentir estimats.

De mica en mica, entre festes de Castanyada, Nadal, Carnestoltes,...ocupacions de patis que mai arribaven a ser nostres, tres petitons amunt i avall de les escales, reunions de pares, "sonrisas y lágrimas", l'equip anava madurant. Paral·lelament hi havia un procés de formació nostre, era el temps dels estudis a l'escola de mestres, els cursos de formació. De recerca de la Renovació Pedagògica.

Sabíem més, programàvem, teníem molts documents escrits, cada vegada érem més professionals, però algun cop jo havia trobat a faltar aquella fresca naturalitat que irradiàvem que tot era més espontani i no ens calia tenir-ho programat perquè els nens ja ens deien el que volien.

